

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

1 MAI

Sînt mai bine de trei sferturi de veac, de cînd oamenii muncii au sărbătorit primul lor 1 Mai. Sărbătoarea purta într-însa nădejdea într-o lume mai bună, într-o lume mai dreaptă. Față în față stăteau două lumi: pe de-o parte lumea capitalului, pe de alta lumea muncii, sau cum spunea marele nostru Eminescu de-o parte „cei tari” de cealaltă „sclavii milioanelor nefaste”.

O viață mai bună, în care să nu mai existe exploatare și asuprire nu era posibilă decît prin luptă. De aceea sărbătoarea a avut dintotdeauna un caracter de luptă. Și lupta nu era nici ea de inchipuit fără unirea tuturor acelor care n-aveau de pierdut decît lanțurile.

Denunțînd nedreptatea din societatea în care stăpîna era moșierimea și burghezia, Eminescu scria: „Ei tot și voi nimica; ei cerul, voi dureri!” Și adresîndu-se proletariatului în versuri care păreau scoase dintr-un manifest, poetul spunea:

„De ce uitați că-n voi e număr și putere?”

Zdrobiți orînduiala cea crudă și nedreaptă,
Ce lumea o împarte în mizeri și bogați!”

Clasa muncitoare din România, în alianță cu țărănimca muncitoare, a zdrobit „orînduiala cea crudă și nedreaptă” sărbătorînd ziua de 1 Mai, în fiecare an, din 1945 încoaace în condițiile de libertate, dar și de luptă.

Vom sărbători, anul acesta ziua de 1 Mai în condiții deosebite. Va fi primul 1 Mai, de după al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, care „va rămîne înscris cu litere de aur în istoria României”. Va fi primul 1 Mai sărbătorit în Republica Socialistă România. Primul 1 Mai de după neuitatul Congres al cooperativelor agricole de producție, congres care a deschis „noi căi de înflorire a agriculturii și satelor patriei noastre, întinerite de seva dătătoare de viață a socialismului”. Va fi intîiul Mai pe care-l vom sărbători, întîmpinînd cu noi succese și cu noi victorii marea aniversare, cea de-a patruzeci și cincea, de la întemeierea Partidului Comunist Român.

Și în fiecare zi aflăm despre noi și noi victorii, despre noi succese ale poporului nostru, călăuzit de Partid.

Fie că e vorba de realizările constructorilor de pe șantierul marelui complex hidroenergetic de la Porțile de Fier, fie că e vorba de succesele oțelurilor de la Hunedoara, sau ale constructorilor uzinei siderurgice de la Galați sau de cele ale constructorilor de tractoare de la Brașov, inima noastră freacă de bucurie, bate mai repede și mai tare. Mindria de a ne construi o țară mai bogată și mai puternică, mai mindră și mai frumoasă ne cuprinde și ne înaripează. Pe ogoarele înfrățite, vîntul mingiie nesfîrșite și verzi covoare de griu. Oameni și mașini grăbesc semăratul porumbului. Pe cuprînsul mării grădini care poartă numele de România, piersicii și cireșii scuturîndu-și floarea, privesc la prunii, merii și peri, care se pregătesc de nuntă. Alte nouăsprezece mii de hectare de dealuri, altădată nefolositoare, au îmbrăcat haine de vii și livezi. Orașele și satle noastre capătă o înfățișare mereu nouă, mereu alta, gătîndu-se pentru o sărbătoare de lungă durată.

Crește și înflorește pe toate meleagurile României noastre socialiste viața nouă plină de nădejdi și de bucurii. Există în fiecare om al muncii din patria noastră această dorință fierbîntă de a adăuga frumuseților patriei noastre, noi frumuseții noi mărgăritare.

Și lucrul este explicabil.

„Țăranii de altădată, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, la recentul Congres al cooperativelor agricole de producție, se simteau ai nimănui, doreau să aibă și ei o țară... Astăzi țărănimca are o țară — România socialistă. Împreună cu clasa muncitoare este stăpîna acestei țări, participă activ la conducerea treburilor statului, la făurirea noii istorii a patriei noastre”.

Și sentimentul acesta, că avem o țară, o țară care se împodobește în fiecare zi, ne cuprinde și ne învăluie pe toți.

Fiecare cetățean al Republicii noastre punîndu-și astăzi întrebarea pe care și-o punca și Eminescu, cu mulți ani în urmă: Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie. / Țara mea de glorie, țara mea de dor? poate să răspundă cu glas tare.

„Brațele nervoase, arma de tărie,

La trecutu-ți mare, mare viitor!”

Fiecare om al muncii din țara noastră, întîmpinînd anul acesta ziua de 1 Mai conștient fiind că munca noastră, faptele noastre contribuie la întărirea și înflorirea României noastre dragi.

Și să nu uităm că toate acestea le datorăm politicii înțelepte a Partidului nostru, care prin lupta lui neobosită a călăuzit poporul român pe calea libertății și independenței. Și poate că n-ar fi rău să ne amintim de vorbele lui Alecu Rus-o, acela care ne-a lăsat „Cîntarea României”.

„Slobozenia e îndoită: cea din lăuntru și cea din afară... ele sînt surori, una fără alta nu pot trăi... Slobozenia din afară e neatîmarea moșiei, în care naștem și care ne hrănește, moș'a de la care tragem numele nostru și dreptul de om, de sub biruirea oricărei alte țări și împărați...”

Oamenii muncii din România, întîmpinînd ziua de 1 Mai, închină o nouă cîntare Patriei noastre socialiste, conștienți fiind că îndeplinim vîsul poetului național și că avem drept căpătîi cartea de aur a trecutului, o călăuză înțeleaptă — Partidul Comunist Român și tot viitorul luminos înaintea noastră.

Constantin PRISNEA

Desen de T. IOANEȘ

ÎN MAI

Aici, în mai, sînt eu cu-adevărat
Un strop în oceanul străzii,
O floare din cireșul instelat,
Pas de cristal în vuietul parăzii.

Sînt cîntecul și cei ce l-au creat,
Plătînd cu sînge cald, muncitorește,
Cum tot ce e de măreție beat,
De veacuri, omenirea scump plătește.

Ca un copil pe umeri sînt purtat,
Ca o maree soarele mă bate.
E chipul meu de vis incendiat
Sau chipul țării desprimăvurate?!

Ion BRAD

PRIN GRIJA PARTIDULUI

10 000 de cărți citite

Lucrez ca bibliotecar în comuna Brădești de 12 ani. În tot acest timp am fost martorul profundelor schimbări petrecute în viața sâtenilor, în felul lor de a gândi, de a trăi și de a munci.

În 1954, când am fost numit bibliotecar, mai erau destui săteni care încă nu deprinseseră gustul pentru citit. Faptul avea rădăcini în trecut. Pe vremuri, în comună nu aflai bibliotecă, cămin cultural sau cinematograful.

Munca în cooperativa agricolă de producție le asigură azi brădiștenilor un trai îndestulat. Ei au, de asemenea, la dispoziție nenumărate posibilități să învețe, să-și satisfacă setea de cultură și frumos. În comună sunt trei școli generale de opt ani, iar în 1960, în centru, s-a construit un frumos cămin cultural.

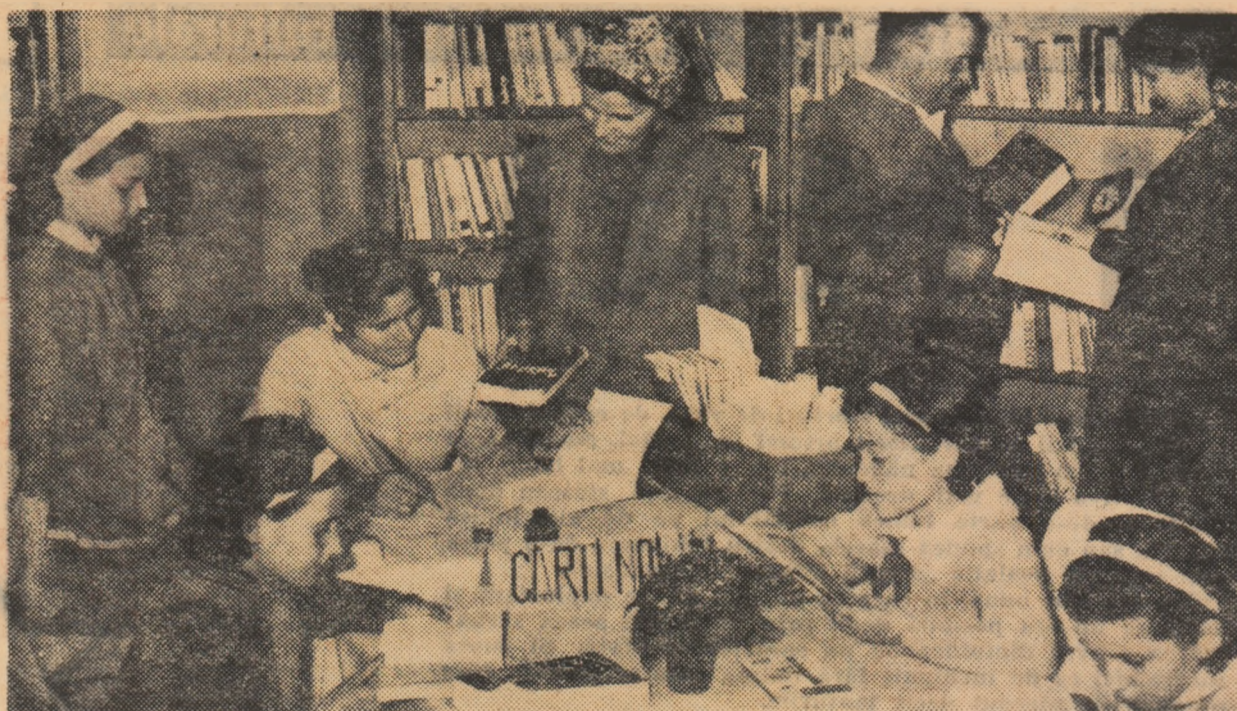
Nu există casă de cooperativă în care cartea să nu-și fi făcut loc în rafturi, pe policioare sau chiar în bibliotecă. În comună sunt peste 70 de biblioteci personale.

La noi sunt cooperatori care citesc mult. Nieu Ceicu, deși are 65 de ani, trece aproape zilnic pe la bibliotecă și se interesează de noutățile apărute. Într-un an el citește cam 50—60 de cărți. De la începutul anului a și citit 20 de volume. Aceleași pasiuni pentru carte o au și Grigore Neamțu, Marin Fecioru, Cornel Conciu, Vera Evenciu și mulți alții.

În comuna noastră există o adevărată întrecere care să citească mai mult, care să povestească mai frumos fapte și întâmplări din cărți, care să recite mai multe poezii. E o mare plăcere să asisti la consfătuirile cu cititorii, la șezătorile literare, la concursurile-ghicitoare sau la procesele literare. Să le tot fi ascultat pe îngrijitoarele Lucia Truță și Ioana Strunoiu, cu câtă convingere au vorbit, la recenta consfătuire cu cititorii, despre învățămintele desprinse din cărțile despre creșterea păsărilor.

Astăzi, cartea are o largă arie de răspândire în comuna noastră. Edificator este în acest sens numărul de 958 cititori înregistrați la sfârșitul anului trecut; edificatoare sunt și cele 10 000 de volume citite. Cifra dă imaginea ritmului și pasiunii cu care sâtenii noștri își apropie cultura.

Dumitru PĂUN
bibliotecar, comuna Brădești
raionul Filiși

Biblioteca din comuna Rîmnicelul, raionul Brăila. Au sosit cărți noi

Vă poftim în ospeție!

S-au adesea și privesc în jurul meu. Bobicești, comuna mea natală în care sunt profesor, e de nerecunoscut. De nerecunoscut sunt și oamenii ei...

Dar dacă vreți să vedeți cum arată comuna astăzi, vă poftim s-o vizitați. Chiar de la intrarea în comună vă vor întâmpina casele noi, frumoase și viu colorate. În ultimii zece ani s-au construit 280 de asemenea case. Și dacă veți pătrunde în ele și veți găsi camerele moderne mobilate, iar cămărilor pline vă veți da seama de bunăstarea țăranelor noastre cooperativiste.

Cu prezentul comunei veți face cunoștință și prin intermediul construcțiilor social-

culturale. În anii noștri, în comună s-au construit un dispensar, o casă de naștere și o școală nouă. Spațiul vechi de școlarizare s-a mărit prin darea în funcțiune a încă patru săli de clasă.

Trei cămine culturale, trei case de citit, o bibliotecă dotată cu peste 7 000 de volume și cele două cinematografe sunt locuri unde sâtenii noștri vin cu mult drag. Aici ei au posibilitatea să participe la manifestări interesante și distractive. Pe scenele căminelor culturale ei s-au întâlnit cu conferențiarilor veniți de la raion sau regiune, cu specialiștii de la București, cu poeți și scriitori. Scenele acestea răsună adesea de cîntecele care slăvesc viața nouă a patriei socialiste. Avem peste 200 de artiști amatori care se întrec în cadrul a cinci brigăzi artistice de agitație, a trei echipe de teatru și a patru formații de dansuri, plus numeroși soliști vocali și instrumentiști.

Hărnicia și frumosul sunt atributele comunei noastre. Ele sunt confirmate de frumusețea gospodăriilor și a satului împodobit de mina sătenilor. Ei au plantat dealungul șoselei, pe o distanță de 4 km, pomi fructiferi și ploi de Canada. Acum, lângă căminul cultural din centru se amenajează un parc de vară, iar în satul Chinteni, un teren sportiv.

Poate dacă mai adăugăm că întreaga comună e electrificată, că sunt peste 500 de aparate de radio, numeroase televizoare, că zilnic intră în comună peste 1 000 de abonamente la diferite publicații, tabloul acesta de prosperitate se va completa. Oricum ei e în continuă schimbare. De aceea vă poftim să ne vizitați.

Prof. M. NICOLAESCU

vicepreședintele
statului popular
comunal Bobicești,
regiunea Oltenia

SĂNĂTATEA

— bun obștesc

Comuna Castelu, unde funcționează ca medic, este situată pe valea cu numele exotic Carasu. Acest brâu de grădini legumicole, livezi de piersici și vii al Dobrogei arăta în trecut cu totul altfel. Aici plăteau apele și hălăduiau stufulșururile. Miazmele și roiriile de țintari făceau ca viața, dar malarială nu. În 1925 și 1937, statisticile înregistrau anual în țara noastră 1 000 de cazuri noi de malarie la fiecare 100 000 de locuitori. Comuna Castelu nu avea dispensar. Oamenii își duceau boala pe picioare. Când ajungeau la spitalul din Medgidia sau din Constanța, era, cel mai adesea, prea târziu.

N-am apucat acele vremuri. Fac parte dintr-o generație mult mai tină decât a doctorului Ulieru care în cartea „Însemnările unui medic de țară” a zugrăvit realitățile triste ale satului românesc dintre cele două războaie mondiale. Eu sunt medic abia de șase ani. Am îmbrățișat această profesie într-o perioadă când România s-a situat printre țările cu cei

mai scăzuți indici de morbiditate. Sănătatea a devenit în socialism un bun obștesc și noi, medicii, avem la îndemână tot ce ne trebuie ca să luptăm pentru apărarea ei.

Pot spune că este o plăcere să lucrezi într-un dispensar ca cel din comuna Castelu. Avem două cabinete de consultații, unul pentru copii și altul pentru adulți, o sală de tratamente cu instrumentar modern, pentru intervenții chirurgicale mici și un microstaționar de copii. Până la sfârșitul acestui an, vom amenaja o casă de naștere și un laborator de analize, pentru care există deja o parte din aparatul necesar. Munca desfășurată în asemenea condiții îmi dă reale satisfacții.

Sâtenii vin cu cea mai mare încredere la dispensar, știind că în clădirea acestui lăcaș, construit prin propria lor contribuție voluntară vor primi o asistență medicală calificată. Astăzi, la Castelu, nici nu se mai vorbește de malarie. Această boală a fost de fapt eradicată în toată țara încă de acum câțiva ani. Formularele de evidență ale dispensarului Castelu

consemnează, de asemenea, dispariția totală a cazurilor de tetanos, difterie, tifos exantematic, antrax și bruceloză.

Aș vrea să subliniez un lucru care mi se pare deosebit de important și anume că, prin grija partidului și a statului nostru, au fost întreprinse pe plan republican acțiuni vaste nu numai pentru depistarea, combaterea și prevenirea bolilor, ci și pentru înlăturarea cauzelor lor. Țăranii cooperatori au astăzi locuințe sănătoase, curate, încăpătoare. Ei se hrănesc și se îmbracă bine, pun preț pe sănătatea lor și o apără. Este o mare bucurie pentru mine să constat că la conferințele cu caracter sanitar pe care le țin lunar la căminul cultural, oamenii vin totdeauna în număr mare. Vigoarea morală și fizică, setea de viață, optimismul sunt caracteristice țăranelor noastre cooperativiste. Ele decurg în mod firesc din viața îndestulată, plină de bucurii pe care și-au făurit-o sub călăuzirea Partidului.

Dr. Dumitru BADEA
circumscripția sanitară
rurală Castelu, raionul
Medgidia

Recunoștință

De cooperativa noastră agricolă, „Drumul lui Lenin” cred că ați mai auzit. La Congresul Uniunii Cooperativelor, președintele nostru a arătat că la sfârșitul anului trecut, averea obștească a cooperativei s-a ridicat la aproape 9 milioane lei, că veniturile noastre au crescut de la un an la altul. Ce înseamnă asta pentru noi cooperatorii? Aș vrea să vă vorbesc mai întâi de mine. În trecut am muncit, la boieri și-mi amintesc cum stăteau vechii lingă noi și ne zoreau să lucrăm. Când trebuia să ni se dea partea ce ni se cuvenea umblam zile întregi pe la porțile boierilor.

Astăzi alta e rânduiala. Muncim în condiții omenești și sintem răsplățiți după muncă. Ba mai mult. Pentru depășirea de producție primim și retribuiri suplimentare.

În 1963 am fost numită șefă de echipă. Pentru prima dată în viața mea aveam o funcție de răspundere. Trebuia să organizez munca a 30 de oameni. Atunci, mi-am dat seama că munca în cooperativă cere nu numai hărnicie ci și pricepere.

Mi s-a dat posibilitatea să învăț. M-am înscris la învățământul agrozootehnic, am început să citeșc cărți și broșuri de la bibliotecă, m-am abonat la ziare. În 1962 am fost primită în rândurile partidului. Viața în organizația de partid

m-a ajutat să înțeleg mai bine o serie de probleme care se puneau în cooperativa noastră agricolă ca: lupta pentru sporirea producțiilor, dezvoltarea și apărarea avutului obștesc, spiritul de colectiv.

Astăzi, echipa noastră este fruntașă. A făcut lucrări agricole de bună calitate și la timpul optim.

Trăim astăzi vremuri când muncind pentru cooperativa agricolă, muncim pentru noi. Valearea zilei-muncă a fost anul trecut de 42 lei.

Eu nu mai am grija zilei de mâine. Casa îmi este îndestulată. În ultimii ani mi-am tras lumină electrică, mi-am renovat casa și mi-am cumpărat mobilă, aparat de radio, mașină de cusut și televizor.

Ca mine, trăiesc mulți alți săteni. Și Radu Gheorghe, și Dumitru Ana, și Neagu Maria și-au făcut case noi, și-au tras lumină electrică și și-au cumpărat aparate de radio, televizoare. În comună sunt astăzi peste 300 de case noi, peste 1 000 de aparate de radio și peste 100 de televizoare.

Noi știm că viața îmbelșugată de astăzi o datorăm partidului. De aceea, gândurile noastre pline de recunoștință se îndreaptă necontenit către partidul nostru drag.

Radu FILOFTEIA
șefă de echipă la cooperativa
agricolă de producție
Bucov — Ploiești

IRIGAREA

FACTOR IMPORTANT DE SPORIRE A PRODUCTIEI AGRICOLE

Încă de la începutul apariției sale pe pământ, omul s-a legat strâns de apă, deoarece de aceasta îl depindea și viața. Așezările și le-a durat în apropierea surselor naturale de apă. Cu vremea, el a început să folosească apa și pentru alte scopuri ajutătoare traiului său și anume pentru creșterea animalelor domestice și cultivarea plantelor.

Mărturiile existente ne arată că începuturile irigației sînt foarte vechi. S-a dovedit că irigația a fost folosită cam în același timp în Egipt, Mesopotamia, India și China, cu 2-3 mii de ani înaintea erei noastre. În Egipt, folosindu-se

apele Nilului, încă de pe vremea primului faraon Menes, se uda o mare parte din suprafața care se irigă și astăzi. Renumitele grădini suspendate ale Babilonului erau alimentate cu apă din Eufrat, care ridicată la o înălțime de 100 m. era distribuită prin conducte sub presiune la plante.

În China sistemul de irigație Tuțianien funcționează fără întrerupere de peste 2.000 de ani, udînd oțeva sute de mii hectare. Urme vechi ale irigației se întind și în bazinul Mării Mediterane, în Palestina, Cartagina și Roma.

Faptul că pe aceleași suprafețe din Egipt și China s-a făcut irigarea culturilor timp de

mai multe mii de ani, demonstrează că în condițiile unei exploatare raționale nu se poate produce o scădere a fertilității solurilor irigate, ci, dimpotrivă, o creștere.

Posibilitățile noastre

Primele începuturi ale irigației la noi în țară se leagă de numele renumitului agronom Ion Ionescu de la Brad, care în urmă cu o sută de ani, în proiectul întocmit pentru exploatarea terenurilor de la Pantelimon, prevedea irigarea finetelor ca o măsură capabilă să asigure venitul cel mai mare în orice timp. Mai apoi, alți specialiști, printre care amintim pe P. S. Aurelian, C. Chiru, V. Roșu și A. Davidescu au studiat și au făcut propuneri diferite în legătură cu irigația culturilor, care însă nu au fost puse în practică de către vechiul regim. În anul 1944 se irigau doar vreo 34.000 hectare, din care 30.000 hectare cu legume și 4.000 cu orez.

Abia în anii de după eliberare, datorită politicii științifice dusă de către partidul nostru în toate domeniile economiei naționale, au început să se facă studii temeinice și în privința extinderii irigațiilor.

Documentele Congresului al IX-lea al P.C.R., precizează și chimizare, irigarea constituie un mijloc dintre cele mai eficiente de dezvoltare a agriculturii noastre socialiste pe baze moderne, de întărire a caracterului intensiv al producției agricole, o condiție a realizării unor producții maxime la unitatea de suprafață. Una din sarcinile principale trasate agriculturii prin prevederile documentelor de partid în actualul cincinal este irigarea, din fondurile statului, a unei suprafețe de 400.000 de hectare, pe baza unor soluții tehnice moderne. La aceste suprafețe se vor adăuga cele pe care le vor iriga cooperativele agricole, prin mijloace proprii, utilizînd sursele de apă locale. Numai în acest an se vor putea amenaja pentru irigații în cooperativele agricole aproximativ 75.000 hectare.

Metode de udare

Indiferent de metoda care se folosește pentru a se introduce apa în sol, ea trebuie să respecte aceeași cerință obligatorie și anume să repartizeze în mod uniform apa pe teren.

Irigația se poate face pe un teren înainte de semănatul culturilor, și se numește irigație de aprovizionare, sau în timpul vegetației plantelor. Afiș irigația de aprovizionare efi și cea din timpul vegetației se execută după mai multe metode: prin rigole, prin revărsare în fișii, prin inundare sau submersiune, subterană și prin aspersiune. Irigația prin rigole sau brazde este metoda prin care apa este condusă pe teren, cu ajutorul canalelor de irigație temporare, prin rigole sau brazde. Ea se folosește mai mult la culturile prășitoare, care permit să se efectueze rigolele fără a se distruge plantele.

La irigația prin revărsare

în fișii, suprafața care trebuie udată se împarte în fișii dreptunghiulare, mărginite de digulețe, pentru ca apa introdusă în fișie să se poată revărsa pe toată suprafața. Această metodă se aplică mai ales la cereale, lucernă ori alte culturi care se seamănă des și unde nu se pot face rigole.

Metoda de irigație prin submersiune sau inundare se folosește numai la cultura orezului și atunci cînd trebuie irigat un sol sărătos în vederea spălării și ameliorării lui.

La irigația subterană, apa este dirijată prin tuburi poroase, făcute din argilă arsă, care se așază în pămînt la adîncime calculată astfel încît rădăcinile plantelor să poată ajunge la ele. Prin porii tuburilor sau pe la locurile lor de îmbinare, apa iese încet și alimentează astfel rădăcinile. Această metodă are o variantă, denumită irigarea prin galerii „cirtită”, galerii care sînt

între 6.500 și 7.250 kg de porumb boabe la hectar, iar cooperativele agricole Mostiștea, Ilcoana, Făceni și Progresul din regiunea București între 82.000 și 90.000 kg de lucernă masă verde la ha. Rezultate bune au fost obținute prin irigare și în sporirea producției de sfeclă de zahăr, în legumicultură, ca și în pomiviticultură. Este necesar deci, ca în toate unitățile agricole să existe preocupare pentru folosirea irigației.

Ne aflăm acum într-o perioadă în care acțiunile pentru amenajări și folosirea irigațiilor sînt în plină desfășurare. Unele cooperative agricole, cum sînt cele din raioanele Deta, Măcin și Videle au și început, cu sprijinul uniunilor raionale ale cooperativele agricole și al consiliilor agricole, să organizeze acțiuni comune de amenajări pentru irigații. Este necesar ca fiecare din noile amenajări să fie cât mai bine gîndită, iar soluțiile adoptate pentru amena-

La cooperativa agricolă din Putineiu, raionul Giurgiu, în aceste zile se fac probele de funcționare la instalațiile pentru irigat

săpate în pămînt cu ajutorul unor pluguri și îndeplinesc funcțiunea tuburilor poroase. Acestea însă se refac anual.

Apa de irigație poate ajunge la plante și la sol și sub formă de picături mici, întocmai ca picăturile de ploaie, în cazul în care se folosește irigația prin aspersiune. Pentru aceasta apa se conduce sub presiune, de la sursa de apă, prin conducte metalice care se pot demonta și deplasa, ori prin conducte fixe. Distribuția apei se face cu ajutorul unor mecanisme, numite aspersoare, care pulverizează fin apa și o răspîdesc în jur pe o rază mai mare sau mai mică, în funcție de planta ce se irigă, de tipul aspersorului etc.

Realizări și perspective

Experiențele efectuate în țara noastră au arătat că în condiții de irigare, producția a sporit în medie, față de cultura neirigată, cu 140 la sută la porumb și soia, cu 118 la sută la sfeclă de zahăr, cu 90 la sută la lucernă, cu 85 la sută la griu de toamnă și cu 60 la sută la floarea-soarelui.

Cu toate că cheltuielile efectuate pe suprafețele irigate sînt mai mari, culturile irigate au o eficiență economică ridicată datorită atît producțiilor superioare care se obțin, oit și prețului de cost la care se realizează producția pe suprafețe neirigate. Astfel, în G.A.S. Fundeni, Mărculești și Nădlag prețul de cost al tonei de porumb realizat în condiții de irigare a fost cuprins între 420 și 560 lei, față de 700-800 lei tonă în cultura neirigată. Gospodăriile de stat Călărași, Giurgiu și altele au obținut

jare și exploatare cît mai eficiente din punct de vedere economic. În această privință nu pot fi stabilite soluții unice. Aprecierea valorii unui sistem sau a unei metode nu poate fi făcută decît pe baza eficienței tehnice și economice, pe care le oferă în condițiile locale existente.

În momentul de față, pentru ea în cooperativele agricole să se poată iriga oit mai mari suprafețe de teren, încă din acest an, în cele mai multe situații se consideră că soluția cea mai potrivită, cu posibilități imediate de aplicare și avantajoasă este aceea a irigației prin brazde.

Irigarea culturilor creează, așa după cum este cunoscut, condiții pentru o exploatare mai intensivă a acestor suprafețe, existînd posibilitatea de a efectua culturi intermediare și intercalate, care duc la realizarea unor sporuri mari de producție și o eficiență economică ridicată. În urma experiențelor efectuate, s-a constatat că se pot obține pe suprafețele irigate două recolte pe an: o recoltă de griu de toamnă și o recoltă de porumb, iarbă de Sudan sau sorg pentru furaj; după ce se recoltează borceașul de toamnă pentru masă verde, ori orzul de toamnă cultivat pentru boabe, pe aceleași terenuri se poate semăna porumb, soia, floarea-soarelui etc.

Aplicînd irigarea culturilor în mod științific, pe suprafețe cît mai mari de teren, se pot obține sporuri însemnate de producție care contribuie la creșterea veniturilor în fiecare cooperativă agricolă.

Ing. Stelian VOINFA

Gospodarii primăvara

Cine poposește în zilele acestea în satele și comunele de pe întinsul patriei noastre are prilejul să cunoască o seamă de realizări, demne de toată lauda, în privința bunei gospodării a satelor.

Insoțiți de corespondențele sosite la redacție, în care ne sînt relatate tocmai aceste înfăptuiri și planurile de viitor, să ne oprim în câteva așezări din țara noastră.

Din raionul Piatra Neamț, corespondenții Tache Vasilache și Ion Axinte ne-au anunțat un eveniment: înminarea insignelor de fruntași în înfrumusețarea și gospodărirea satelor. Este atestată astfel, vrednicia gospodarilor din Cîndești și Zănești, dornici să-și vadă comunele tot mai frumoase. Maria Antochi, Alexandra Rotaru, Constantin Pricop și Dumitru Marin sînt doar cîțiva locuitori ai Zăneștiului dintre cei care au primit insignele de fruntaș. Alături însă de numele oamenilor trebuie să adăugăm și faptele lor: amenajări de spații verzi, drumuri, plantări de flori și arbori. Edificatoare sînt și cifrele. Cei din Zănești au reușit să realizeze în anul care a trecut economii în valoare de 501.830 lei.

Planul de lucrări pe 1966, cuprinde printre principalele obiective, refacerea și mărirea spațiilor verzi cu 2.800 m.p., plantații de pom, turnarea temeliei la noua școală care se va construi în centrul co-

munei Zănești. Lucrările ce se vor efectua în acest an prin muncă patriotică vor totaliza suma de 640.000 lei.

Cetățenii comunei Cîndești sînt mîndri de înfăptuirile din comuna lor. Satisfacția lor pornește din faptul că la majoritatea acestor realizări și mai ales la înfrumusețarea comunei au o contribuție însemnată. Și aici cei mai vrednici dintre cei vrednici au primit insigne de fruntași.

Pentru acest an, deputații din Cîndești și-au întocmit minuoase planuri de continuare a activității de înfrumusețare a satului. Efectuarea a 5.300 zile de muncă patriotică va duce la economisirea a 172.000 lei. Din aceste economii se vor construi două magazine de lemne pentru școli, 10 podețe noi; va fi amenajat drumul pe o lungime de 3.000 m.l.

Cu scrisoarea primită de la corespondentul nostru Petre Botașiu să fim oaspeții comunei Grăniceri din regiunea Crișana. Zi de sărbătoare. Comuna a primit, din partea comitetului executiv al Statului popular regional Crișana, diploma de comună fruntașă (locul III pe regiune) în întrecerea pentru înfrumusețare și bună gospodărire. Succesul a constituit un imbold în munca de întinerire a comunei Grăniceri. În cinstea zilei de 8 Mai, gospodarii din Grăniceri s-au angajat să realizeze 50 la sută din obiectivele acțiunii de înfrumusețare a comunei, pe anul 1966.

N. D.

Revista ALBINA mulțamește pe această cale Statului popular al regiunii Crișana, pentru frumoasele fotografii trimise redacției noastre, ogîndind aspecte din orașul Oradea și din satele regiunii

1921
8 MAI
1966

În întâmpinarea celei de a 45-a aniversări a creării
Partidului Comunist Român

DOCUMENTE ALE TRADIȚIEI DE LUPTĂ

„Mai puternic decât oricând în decursul întregii sale istorii de aproape patru decenii și jumătate, Partidul Comunist Român, urmat cu devotament și încredere nețărmurlită de întregul popor, își îndeplinește cu cinste rolul de detașament de avangardă al clasei muncitoare, de forță politică conducătoare a societății noastre“.

(Din Raportul prezentat de tovarășul NICOLAE
CEAUȘESCU la cel de al IX-lea Congres al P.C.R.).

Pag. 4-a BULETINUL CAPITALII 7 Iunie 1944

Patrioții nu plătesc impozite și nu subscriu la împrumut.
Muncitorii și funcționarii! Nu lăsați să vă oprească din leafă rata pentru

împrumutul de distrugere a țării!
Neplătind impozitele și împrumutul grăbim prăbușirea mașinii de război hitleriste și încheierea mai curând a păcii.

ȚĂRANII ROMÂNI LUPTĂ ÎMPOTRIVA HITLERIȘTILOR!

Nemții au dat foc locuințelor și avutului țăranilor, au silit bărbații și tinerii să plece cu ei, pe mulți i-au expediat în robie în Germania, și-au bătut joc de neveste și lete, au uclat vitele. Țăranii sunt hotărâți să nu-l lase pe nemții să-și facă de cap ci să-și apere cu toate forțele familiile și avuții. Astfel în satul Alexeni țăranii au bătut pe nemții ce se acuiseră în sat. În satul Țigănești, când au văzut țăranii că vin nemții, au înconjurat pe primarul satului și i-au cerut să scoată pe nemții din sat. Țăranii din Alexeni, Țigănești și celelalte sate ale României! Pentru a

Țăranii! Organizați-vă în comitete de rezistență patriotică! Opuneți-vă cu forța rechizițiilor! Ascundeți produsele voastre! Nimic pentru războiul lui Hitler! Rupeți ordinele de chemare! Refugiți-vă în păduri, formați grupe de partizani! Distrageți liniile telefonice și telegrafice, căile ferate, podurile! Impiedicați orice transport pentru front! Atacați depozitele nemților de arme și alimente, luați-le pentru voi, ajutând astfel la scurtarea războiului și restabilirea PĂCII!

Muncitori difuzând afișe în ilegalitate

Cu toată teroarea desfășurată de agenții siguranței și opreliștile de toț felul, Partidul Comunist Român a mobilizat masele de oameni ai muncii de la orașe și sate împotriva cotropitorilor și a informat poporul asupra acțiunilor întreprinse la orașe și sate

**PRIN INFRĂȚIREA
MUNCITORILOR CU ȚĂRANII**

**SPRE O VIAȚĂ
LIBERĂ ȘI ÎMBELSUGATĂ**

Afiș din 1935

Congresul partidului socialist întrunit în București în zilele de 8 Mai și următoarele trimete salutul său frătesc de solidaritate internațională comunistă, care în trunește în sânul său pe proletariatul din lumea întreagă, conștienți de menirea lor de clasă.

Congresul își exprimă speranța de care e însufleșit că lupta hotărâtă dusă de Internaționala comunistă pentru doborârea regimului capitalist și înlocuirea lui prin regimul sfaturilor de muncitori și țăranii săraci va triumfa în curând deschizând omenirii o eră fericită de dezvoltare și cultură.

Trăiască Internaționala comunistă!

Congresul partidului socialist întrunit în zilele de 8 Mai și următoarele, trimite Federației comuniste interbalcanice și partidului comunist ungar constituții la Viena salutul său și încredinșarea hotărârei sale, de a duce lupta necurmată alături de partidele comuniste din lumea întreagă pentru dezrobirea proletariatului și înstituirea unui regim al sfaturilor de muncitori și țăranii săraci.

Salutul primului Congres al P.C.R. adresat Internaționalăi Comuniste. Moțiune apărută în ziarul „Socialismul“

MĂ SIMT DATOR

Fi sint dator pământului acesta,
De două mii de ani îi sint
dator, —
Cu bogății, cu liniști și podoabe,
Purcese din frământul tuturor.

Tresar în somn cînd ploaia
întîrzie,
Trimit, din riuri, ape-n spre
cîmpii,
Mi-e prințul bîntuit de cugetare
Pentru aceste-alese bogății.

De două mii de ani, pe-aceleași
brazde
Și-n lauda acelorași ciorchini,
Trezit naintea soarelui pornit-am
Între hotare de noapte și lumini.

De două mii de ani, sub zări
latine,
Asprit la chip, am scos din humă
pîini
Pe care le pierdeam ca pe-o
părere
Rămas numai cu umbra lor pe
mîini.

De-aceea azi, în timpii mei
mirificali
În zodia de aur și azur,
Mă simt dator pământului cu
brațul,
Cu cugetul și sufletul meu pur.

Mîndria datoriei mele este
A veacului măreț, nemuritor.
Și-atît pe cît îmi fac azi
datoria,
Mă simt din nou în fața ei
dator.

AI ANDRIȚOIU

UN SAT DIN INIMA DELTEI

Delta își schimbă iar straiul. Cenușul de pină acum a cedat locul policromiei de primăvară. S-au întors păsările iar din nord a venit în zbor săgetat, reapărind după o sută de ani, rața neagră.

E vremea germinației și în raiul cel verde al Deltei fauna și flora se multiplică de mii, de milioane de ori. Delta are minunile ei. Lor li se adaugă acum cele create de mina omului. Satele de pescari uitate în mijlocul bălților au renăscut a doua oară. Numele celui de care ne vom ocupa acum este Caraorman.

Istoricul C. C. Giurescu arată într-o lucrare că satul este menționat pe o hartă austriacă din 1769. La capătul dinspre miazănoapte, spre brațul Sulina, era scris „Karaourman“ cu însemnarea: „locul unde se trece spre miază-zi cu turma de oi de la Chilia Veche“. Drumul acesta ducea, potrivit hărții, la un mic cătun situat lângă pădurea Caraorman, populat cu români și lipoveni, crescători de vite și pescari. Cherhanagii, adevărați rechini ai Deltei, se năpustiseră pe capul bieților pescari. Munceau din greu pescarii și dădeau peștele pe nimic, fiind și dați când scirbiți și revoltați îl aruncau înapoi în baltă. Sculele pescărești le cumpărau cu prețul muncii a luni de zile.

Intr-una din numeroasele pagini închinat Deltei, Mihail Sadoveanu menționa, vorbind despre umili locuitori ai satelor pescărești: „Furculița au uitat-o; chiar lingura era în acele locuri un lux, căci oamenii obișnuiau în bălți a sorbi borșul de-a dreptul din scărițele de lemn“.

Am amintit dinadins despre toate acestea pentru a desprinde împreună înțelesul prefacerilor care au avut loc în anii noștri în viața acestor oameni.

Din 1949 și pînă azi, toate casele din Caraorman au fost construite din nou. Vechile sălașuri din ciatur, acoperite cu stuf au rămas în amintire.

Pescarul Dumitru Savencu povestea nu demult despre viața chinuită a tatălui său Simion, care a murit în baltă în timpul pescuitului din cauza condițiilor neomeneste de muncă. El, fiul, a avut parte

de alt destin. Pescarii lucrează acum cu unelte perfecționate care le ușurează efortul, ei beneficiază de echipament de protecție, au la dispoziție în timpul campaniei dormitoare plutitoare iar pentru odihna lor s-au construit cabane moderne. Munca le este prețuită cum se cuvine. În magazinul modern construit acum cițiva ani se observă, zi de zi, o afluență tot mai mare de cumpărători. În anul trecut s-au vîndut mărfuri în valoare de 1 800 000 lei. E interesant de știut că într-un an se consumă, printre altele, la Caraorman, pe cap de locuitor, 25 kg de zahăr și tot atîtea de ulei.

Uzina electrică, construită aici, furnizează energie pentru întreg satul. Pe Haralambie Denisov îl cunosc toți ca pe un om harnic și priceput. El e neam de pescari. Oamenii de aici l-au ales președinte al sfatului popular incredințindu-i sarcina de a gospodări bine comuna. Lucru care se și vede.

Mobilizînd energia creatoare a oamenilor, stimulindu-le simțul gospodăresc, uragostea față de comuna în care trăiesc, sfatul popular și deputații săi au întreprins o seamă de acțiuni gospodărești. Sute de cetățeni au contribuit la ridicarea magazinului, școlii, uzinei electrice, cherhanalei noi. De curînd sfatul popular a luat inițiativa lăudabilă de a se construi fîntini cu apă potabilă. Răspunzînd cerințelor de înfrumusețare a comunei peste 150 de săteni și-au făcut garduri din scindură în locul celor din stuf. După cum se vede stuful încetează să fie unicul material de construcție.

În satul Caraorman funcționează un dispensar medical ineztrat cum se cuvine. Una din cele mai îmbucurătoare statistici de aici glăsuiește astfel: „mortalitate infantilă — zero“.

Să mai amintim că odinioară, malaria făcea ravagii aici, fiind stăpînă ca la ea acasă și acum nu mai există în Caraorman nici un bolnav de malarie?

Seara la căminul cultural, intelectualii din sat fac expuneri în fața unei asistențe totdeauna numeroasă și atentă. Unii dintre ei ca Maria și Andrei Ivanov, profesori, s-au născut și au copilărit aici în sat, tot de aici au plecat la învățătură și au revenit după terminarea studiilor. Doi învățători numără înainte Caraormanul. Astăzi are 10. Dintre fiii pescarilor patru au ajuns profesori, doi tehnicieni piscicoli, 13 au absolvit școli profesionale.

Nici un copil de vîrstă școlară nu se află în afara școlii.

Zilele trecute, brigada artistică de agitație amintea, în cîntec și vers, de prefacerile care au avut loc în viața oamenilor acestui sat din inima Deltei „Floricea măr rotat

Satul nostru s-a schimbat
Cum n-a fost el niciodat“.

Cei de față s-au recunoscut în cîntec. Se vorbea doar acolo despre tot ce au înfăptuit cu brațele lor sub îndrumarea partidului.

Aurel MUNȚEANU

„Florile cu viață lungă“

Cuvintele sînt mici, faptele mari. Ai vrea să le potrivești întregalță și nu prea merge. Nu se încap.

În ajunul aniversării celor 45 de ani de la înființarea Partidului Comunist Român, un gînd fierbinte străbate țara, sporește viteza motoarelor, umple cupele cu metal topit, grăbește urcușul schelelor și dansul macaralei. E ca și cînd, sub bagheta dirijorului, o orchestră și-ar aduna mulțimea de sunete și armonii într-o uriașă jerbă de slavă.

Așa ne-am obișnuit. Să ne cinstim sărbătorile prin muncă și mai spornică, prin roade și mai bune. Căci sărbătorile sînt tot în atîtea prilejuri de bucurie a muncii în folosul tuturor.

Mă gîndesc, de pildă, la înfățișarea satelor noastre. Peste tot, în cinstea marii sărbători, se lucrează pentru înfrumusețare. Intrecerea pentru buna gospodărire și înfrumusețarea satelor a cuprins întreaga hartă a României. Întîmplător am citit o scrisoare trimisă redacției de către economistul Gheorghe Cruceană din Pitești. Corespondentul descrie traseul pe care îl urmează șoseaua turistică „E. 15“ și diferitele lucrări executate în ultimul timp pe acest traseu prin munca plină de dragoste a cetățenilor. „Două porți cu motive țărănești deschid intrarea în tinăra plantație de brad și molid“ — spune într-un loc scrisoarea. În altă parte amintește de „frumosul magazin al cooperației“ din Dedulești apoi la un „chiosc — construcție fantezie“ ridicat lângă un izvor cu apă rece. Și corespondentul continuă, relatînd despre diverse lucrări de sistematizare, de reparare a gardurilor, de construcții de podețe, curățirea islazurilor, văruirea pomilor și multe altele. Iar către sfîrșit el

laudă acțiunea de plantare a „florilor cu viață lungă“.

Mi-a plăcut sublinierea: „flori cu viață lungă“. Și am să vă spun de ce. Dar pînă atunci aș mai adăuga unele vești. În Dobrogea, de exemplu, de la Vadul Oii pînă la Constanța, satele au astăzi garduri de piatră și trotuare. În alte părți, ca de pildă în comuna Ianca, regiunea Galați, au apărut primele clădiri cu etaj. La Basarabi sau la Roșiile din regiunea Oltenia au fost amenajate parcuri cu alei și ronduri de flori. În multe localități se desfășoară munca patriotică pentru construirea de cămine culturale. Sătenii participă cu avînt la această muncă menită să aducă mai multă bucurie propriei lor vieți.

Și acum despre „florile cu viață lungă“. Mi se pare că toată existența partidului nostru se leagă de flori. Visînd și luptînd în ilegalitate pentru fericirea poporului, comuniștii vedeau patria noastră o minunată grădină. Din singele lor jertfit au crescut flori fără moarte. De 45 de ani, cu marea lui credință într-un viitor de aur, în tinerețea și în puterea omului liber, partidul a semănat în cugete și în glie floarea de foc a socialismului. Astăzi țara e bogată în flori de oțel și beton, iar în hidrocentralele noastre, ca în niște vrăjite maternități, se nasc flori de lumină și de viață lungă. Neobosit conducător spre mai bine și semănător de flori e Partidul Comunist. Și marea lui tărie sălășluiește în însăși inima poporului român, acea floare veșnică, trecută din strămoși în cei de azi și de aci în generațiile ce vin.

De aceea florile, plantate azi în atîtea sate și grădini, mi se par simbolice pentru glorioasa aniversare.

Eugen FRUNZĂ

Cu șalupa pe canalele Deltei

UNDE VISEZ

Pentru pămîntu-nviorat de Tine
— Dar românesc sub cer de sărbătoare —
Mulțimile aprind cum se cuvine
Făclii în aer de privighetoare.

Cu piine din Ardeal și de Rovine
Ies, — floare, oamenii — să te-mpresoare
Cu sufletul frumos lucrat la soare,
Iluminat de aur în destine.

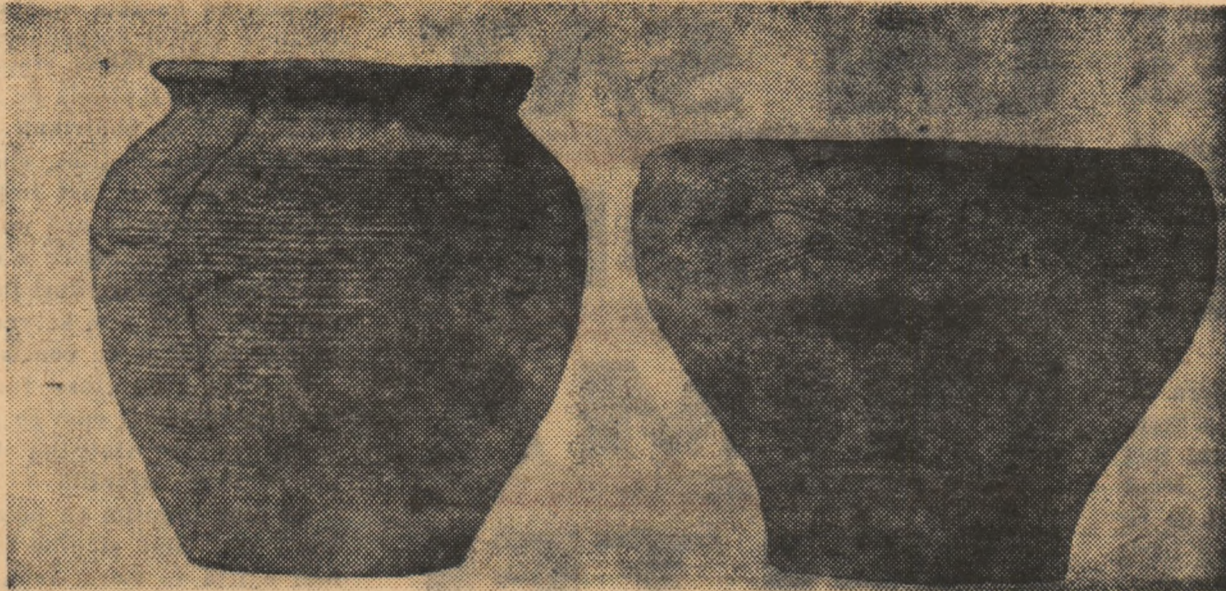
O, cerul de copaci unde visez
Și stîlpii înflorați de la Horez,
Și omenia noastră — sînt renume —

Uraniu rar și trainic, dulce miez
De țară și popor trezit la lume
Să poarte-n nemurire al tău nume.

Violeta ZAMFIRESCU

Vase de lut din secolele X—XI găsite la Dridu și Cerna-Vodă

MOMENTE DIN ISTORIA FORMĂRII ȘI DEZVOLTĂRII POPORULUI ROMÂN

Format la nordul bătrânului fluviu Dunărea, în limitele teritoriale cunoscute ale Republicii noastre socialiste, în urma unui îndelungat proces social-istoric, poporul român este moștenitorul și continuatorul unor străvechi civilizații omenesti care au înflorit pe aceste meleaguri.

Pământul patriei noastre a oferit, din cele mai îndepărtate timpuri, condiții optime de trai. Săpăturile arheologice efectuate pe valea Dirjovului (raion Slatina, reg. Argeș), au scos la iveală o seamă de unelte (toporașe de mină și așchii tăioase lucrate din cremene) cu o vechime de circa 600 000 ani.

Cu trecerea vremii societatea de pe teritoriul țării noastre s-a dezvoltat neconștient, înregistrând noi forme de activitate omenească. În epoca neolitică (epoca pietrei), când metalele erau încă necunoscute, are loc o perfecționare a tehnicii prelucrării mineralelor utile (silex, opal, obsidiană), iar preocupările omului se extind și asupra altor sectoare ale producției (olărie, prelucrarea osului și cornului, țesutul etc.). O semnificație deosebită pentru înțelegerea culturii materiale a vechilor populații de pe teritoriul României o prezintă descoperirile arheologice dintr-o serie de așezări omenesti datând din epoca bronzului (circa 1750—1000 î.e.n.). Au fost scoase la iveală, atât pe teritoriul Transilvaniei cât și pe cel al Munteniei și Moldovei, diferite obiecte care dovedesc că locuitorii așezărilor de aici foloseau interesant procedee tehnologice în extracția, reducerea și prelucrarea minereurilor de cupru precum și procedeul de realizare a bronzului cu ajutorul cositorului. La Glina (reg. București), Sărata-Monteoru (reg. Ploiești), Pecica-Arad, Ostrovu Corbului (reg. Oltenia) și în alte localități s-au descoperit turte de bronz brut pentru prelucrat, tipare de lut pentru turnarea obiectelor, uneltelor și armelor, obiecte finite și semifinite, deșeuri de la prelucrare care presupun ocupații caracteristice unei populații stabile, permanente pe aceste locuri și totodată o acumulare de cunoștințe de specialitate transmise din generație în generație. Așa se explică faptul că în regiunile noastre se realizează, în această vreme, primul tip de seceră cunoscut în Europa, iar arme și obiecte de bronz tipic transilvănenne sunt difuzate până în bazinul Elbei (Cehoslovacia, Saxonia), Pomerania, coastele mării Baltice.

Procesul formării culturii materiale geto-dacice, corespunzătoare din punctul de vedere cronologic cu cea de a doua epocă a fierului (secolele V—I î.e.n.), nu constituie altceva decât o lentă evoluție a elementelor anterioare pe care le-am schițat mai sus. Puținele știri scrise referitoare la geto-daci, dar mai cu seamă cercetările arheologice efectuate de multă vreme în diferite părți ale teritoriului românesc, pun în valoare formele specifice și elementele caracteristice care compun întreaga civilizație dacică ajunsă la un nivel superior de dezvoltare în ajunul cuceririi Daciei de către romani.

Cercetările făcute într-un mare număr de așezări dacice, de pe teritoriul provinciilor românești, scot în evidență aspecte ale civilizației dacice

în trăsăturile sale principale. În domeniul dezvoltării forțelor de producție subliniem — pe lângă preocupările de extracție și prelucrare a aramei și bronzului a căror experiență fusese acumulată din perioada anterioară — dezvoltarea deosebită a metalurgiei fierului, metal care a produs o adevărată revoluție. Atât în Transilvania la Doboșeni cât și în Muntenia la Cireșu ca și în Moldova la Poiana sau în alte părți au fost descoperite cuptoare-furnale de reducere a minereului de fier de către populația dacică în secolele IV—III î.e.n. La Grădiștea Muncelului, fosta capitală a statului sclavagist dac, s-a descoperit o gamă variată de unelte și obiecte din metal: unelte agricole (brăzdarul de fier de tip dacic, coase, seceri, sape, dovezi ale preocupărilor agricole importante), unelte meșteșugărești de tipuri diferite (clocane, clești, nicovale, dălți, tesle, sfredel, rindele etc.) obiecte de uz casnic, arme și piese de bransament necesare în campaniile militare etc. Trebuie menționate, de asemenea, realizările în tehnica construcțiilor și mai ales produsele ceramice de o calitate superioară lucrate la roată, a căror tradiție s-a transmis până mai târziu în epoca feudală, formând unul din elementele principale după care poate fi dovedită continuitatea populației pe acest teritoriu, după cucerirea romană. Săpăturile arheologice au scos la iveală numeroase ateliere de prelucrare a metalelor prețioase în diferite așezări dacice de pe întreg teritoriul țării, de pildă, la Costești (Transilvania), Poiana (Moldova).

Unii dintre reprezentanții clasei dominante din Dacia posedau bogate cunoștințe de medicină și astronomie, iar săpăturile arheologice au pus în lumină cunoașterea de către daci a scrisului. Pe unul din fragmentele de vase descoperite la Grădiștea Muncelului din Transilvania era scris: DECEBALUS PER SCORILO adică Decebalul fiul lui Scorilo. Toate acestea dovedesc că dacii dezvoltaseră o cultură materială și spirituală superioară în comparație cu cea a multor popoare vecine din acea vreme.

O contribuție însemnată la înflorirea culturii materiale a dacilor a adus-o o altă civilizație, cea romană, care a stimulat creșterea producției interne și progresele sociale din cadrul societății dacice. Cucerirea romană a Daciei a însemnat, pe plan general, pe de o parte o accentuare a progresului economic, social și cultural, iar pe de alta, un cortegiu întreg de suferințe, împilări, jaf și exploatare nemiloasă inerente societății bazate pe relații sclavagiste. Departe de a fi fost exterminată de către romani așa cum susțineau unii istorici burghezi, mai cu seamă străini, populația dacică a viețuit mai departe în epoca romană pe același teritoriu, participând la viața provinciei. Dacii au preluat repede formele noi de cultură materială aduse de romani, păstrându-și, însă, în continuare mare parte din cultura și tradițiile lor vechi. Descoperirile arheologice recente de la Brețcu, Orheiul Bistriței, Micia, Mehadia, Soporul de Cimpie, Cristești, Lechința de Mureș, Cașolț etc. au adus dovezi incontestabile privitoare la permanența dacilor în timpul stăpînirii romane. Astfel se conturează clar aportul lor la formarea culturii populare din Dacia romană, care se va prelunge și după părăsirea provinciei de către romani, alcătuiind romanitatea nord-dunăreană. Această romanitate rezultă din asimilarea dacilor și a culturii lor, constituie elementul de bază în procesul formării poporului și al limbii române.

Lupta maselor asupra și atacurile triburilor libere din afara granițelor imperiului roman au dus la prăbușirea sistemului sclavagist în Dacia și la eliberarea teritoriului dac de sub stăpînirea romană în sec. III. Momentul retragerii stăpînirii romane din Dacia a fost folosit de unii istorici burghezi pentru formularea unei noi „teorii”: strămutarea întregii populații de la nord de Dunăre la sudul Dunării. Descoperirile arheologice, din ultima vreme mai cu seamă, au aruncat, pentru totdeauna, la lada de gunoi a istoriei, aceste „teorii” false, tendențioase. În întreaga perioadă dintre secolele IV—IX, în con-

dițiile perindării pe teritoriul patriei noastre a diferitelor popoare migratoare, populația autohtonă daco-romană și romanizată a continuat să rămână locului. O serie de descoperiri scot în evidență continuitatea vechilor preocupări de extracție, reducere și prelucrare a metalelor, pe care putea să le efectueze numai o populație stabilă, care moștenise din generație în generație cunoștințele necesare acestor practici. La Bratei în Transilvania (sec. V), la Budureasca (sec. VI) și Vadul Săpat (sec. VIII—IX) în Muntenia ca și în alte localități au fost descoperite, în cadrul așezărilor omenesti, bucăți de zgură de fier rezultată din operația de reducere a minereului. În împrejurimile Bucureștiului ca și în regiunea Ploiești au fost scoase la iveală tipare pentru turnatul cruciulițelor și bijuteriilor, datând din secolele VI și VII, obiecte care atestă și ele prezența populației autohtone, singura de religie creștină în acea vreme pe teritoriul nostru.

Un alt element al culturii materiale care probează continuitatea populației daco-romane pe teritoriul de la nordul Dunării îl constituie produsele ceramice de factură dacică și romană. Atât în Oltenia și Muntenia (Drobeta, Spanțov, Oltenița) cât și în Transilvania (Sarmizegetusa, Fizeș, Berghin, Cetea, Ungurei, Alud, Cristești, Reghin, Ocna Sibiului, Sighișoara, Crăciunel etc.) prezența populației daco-romane, sau a celei dacice este din plin documentată, pe baza materialului ceramic, a tezaurilor monetare, a inscripțiilor, a ritului funerar, a diferitelor obiceiuri etc. În toată această epocă post-romană, regiunile nord-dunărene au stat în strânsă legătură cu romanitatea din sudul Dunării. Populația daco-romană din Dacia și-a putut păstra astfel ființa ei aparte, în mijlocul populațiilor nou venite. În condițiile conviețuirii cu slavii a luat naștere, către sfârșitul mileniului I e.n., poporul român și limba română, rezultat al romanizării elementului autohton daco-moesic, al asimilării treptate a slavilor și a altor populații așezate în spațiul de la nordul Dunării de jos.

După formarea sa, poporul român n-a fost scutit de suferințe și necazuri. Instaurarea jugului otoman și apoi, parțial, al celui habsburgic asupra țărilor române — cu tot eroismul maselor populare conduse de voievozi destoinici ca Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Ioan Vodă, Mihai Viteazul — a frânat dezvoltarea social-economică a țărilor noastre. Pe de altă parte, formarea relațiilor feudale și apoi a celor capitaliste a adâncit contradicția dintre minoritatea exploatare și majoritatea exploataată.

Istoria poporului nostru conține numeroase exemple de ridicări ale maselor asupra la luptă împotriva exploatare. Răscoala de la Bobîlna, răscoala lui Gheorghe Doja, răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan, răscoala din 1907 sînt cîteva dintre cele mai reprezentative manifestări ale maselor exploatare pentru eliberarea socială. Apariția pe scena istoriei a clasei muncitoare a inaugurat o etapă istorică cu un conținut cu totul nou. Preluînd sarcina eliberării sociale, clasa muncitoare a înfăptuit, sub conducerea Partidului Comunist Român, dezideratele de veacuri ale maselor populare; ea a desființat exploatarea omului de către om în patria noastră și a inaugurat o nouă eră: era construirii societății socialiste.

ȘI OLTEANU
doctor în istorie

MICĂ ENCICLOPEDIÉ AGRICOLĂ

ADEZIVL. Substanțe care se adaugă în diferite preparate chimice ce se folosesc, sub formă de soluție, la stropirea pomilor. Rolul adenzivilor este acela de a face ca preparatele cu care stropim pomii să se lipească mai bine de frunze și ramuri, și în felul acesta preparatele să aibă un efect mai bun în distrugerea diferiților dăunători.

ADINCIME CRITICĂ. Se știe că în pământ există, la diferite adîncimi, o pînză de apă denumită apă freatică. Adîncimea deasupra căreia se înalță nivelul pînzei de apă freatică, apă care prin ridicare duce la îmbogățirea solului în săruri, este ceea ce numim adîncime critică, care variază între 1,5—4 m. Cunoașterea adîncimii critice are o mare însemnătate în proiectarea irigațiilor.

AEROBE. În lumea viețuitoarelor, cele mai multe dintre ele, pentru a trăi au absolută nevoie de oxigenul din aer, spre deosebire de altele care pot să viețuiască și în lipsa acestuia. Viețuitoarele care au absolută nevoie de oxigen din aer se numesc aerobe, iar celelalte anaerobe.

AFINITATE. Prin afinitate se înțelege însușirea pe care o au plantele înrudite de a se suda atunci cînd sînt altoite (de ex. piersicul cu caisul, diferitele soiuri de tomate între ele etc.).

AGENT PATOGEN. Viețuitoarele care pătrund în corpul altei viețuitoare (plantă sau animal), îi provoacă acesteia din urmă o îmbolnăvire (de ex. bacilul Koch pătrundînd în corpul omului, determină îmbolnăvirea acestuia de tuberculoză).

AGROFOND. Sol cultivat pe care se aplică totalitatea măsurilor agrotehnice (lucrările solului, îngrășămintele minerale și organice, assolamentele etc.) pentru a se crea condițiile cele mai bune sporirii producției vegetale.

SOLIDARITATE ÎN LUPTĂ

Interesantă este o urmărire a știrilor despre luptele sociale ale oamenilor muncii din țările capitaliste cu o hartă înaintea. Și nu e greu să observi că, numai în primele luni ale acestui an, țările capitaliste din toate continentele au cunoscut ample manifestări ale luptei de clasă împotriva exploatații și asupririi, pentru interesele economice și politice ale celor ce muncesc.

O trăsătură importantă a conflictelor sociale din țările capitaliste este creșterea bazei de masă a acestora. Alături de clasa muncitoare din industrie, la acțiunile de luptă pentru o viață mai bună, participă într-o măsură tot mai mare lucrătorii agricoli și țărani. Mișcările țărănești din lumea capitalistă se afirmă în lupta pentru reforma agrară, pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață pentru transformări democratice.

În localitățile Arrezo și Livorno din Italia, la începutul primăverii au avut loc mari demonstrații ale dijașilor și argașilor pentru reforme economice și sociale în sectorul agricol. În Sardinia, la Cagliari, lozinca dominantă a mișcării organizată de greviști cerea ca „tot pământul să fie împărțit țăranilor săraci”. Într-un alt colț al lumii, în Liberia calendarul luptelor sociale a marcat greva celor 10 000 de lucrători de pe plan-

tațiile de cauciuc ale firmei americane „Firestone”. La începutul lunii aprilie, mase de țărani din departamentul Purimac (Peru) au ocupat o mare proprietate funciară și au trecut la împărțirea pământului. În Columbia și Venezuela, luptele de guerilă, la care participă, împreună, muncitori și țărani, constituie un factor tot mai important al mișcărilor democratice din aceste țări.

Numeroase acțiuni de luptă ale maselor țărănești din țările capitaliste sînt organizate cu sprijinul clasei muncitoare. Pătrunderea tot mai mare a monopolurilor în agricultură, alianța lor politică cu moșierimea, duce la intensificarea exploatații oamenilor muncii de la orașe și sate. Tocmai de aceea, în lupta împotriva claselor exploatare, se manifestă cu forță crescînd acțiunile unite ale muncitorilor și țăranilor, solidaritatea lor. În Italia, deseori muncitorii agricoli și țărani organizează concomitent acțiuni de luptă pentru revendicările lor. În februarie a.c. o dată cu demonstrațiile muncitorilor agricoli împotriva salariilor scăzute (Pisa, Perugia, Narni), în întreaga țară a avut loc „săptămîna de luptă a țăranilor” pentru reducerea arendei și noi contracte de arendare. (În Italia aproape un milion de familii țărănești sînt afectate de problema arendei).

La succesul grevei de 7 luni a muncitorilor agricoli din podgoriile californiene a contribuit în mare măsură solidaritatea morală și materială a sindicatelor muncitorești din Statele Unite. În tolu grevei lucrătorilor agricoli, președintele unui mare sindicat american — cel din industria de automobile — a plecat personal în California pentru a organiza sprijinirea financiară a lucrătorilor din podgorii. Numeroase sindicate din S.U.A. au popularizat, în fața opiniei publice americane, lupta greviștilor, au inițiat acțiuni de condamnare a poziției patronale. Cu acest sprijin lucrătorii de pe plantațiile viticole au putut impune recunoașterea sindicatului lor — obiectivul principal al grevei — și mărirea salariilor.

În țările latino-americane lupta țăranimii sărace pentru reforma agrară este susținută de clasa muncitoare, de organizațiile ei politice și profesionale. Schimbarea structurii proprietății agrare este o condiție esențială pentru progresul economic și social al țărilor din continentul latino-american. În legătură cu accentuarea sărăciei maselor latino-americane, recent ziarul brazilian „Correio de Manhã” a publicat un articol în care se arată că, în perioada 1963—1964, consumul de alimente pe cap de locuitor a fost mult mai scăzut decît în anii 1958—1959. Studiile întreprinse pentru cercetarea cauzelor pauperizării crescînde au relevat restringerea ofertei de mărfuri și anacronismul sistemului agrar de pe continentul latino-american. Reforma agrară nu este numai o revendicare a țăranimii. În realizarea ei sînt interesate toate păturile populare, pentru că desființarea latifundiilor ar contribui la stimularea dezvoltării economice în ansamblul ei și, pe această cale la îmbunătățirea nivelului de trai al populației. Tocmai de aceea, în programele partidelor comuniste în platformele revendicative ale sindicatelor din țările continentului, reforma agrară figurează ca un obiectiv principal. În Uruguay de pildă, revendicările principale ale „Forțelor de stînga de eliberare” sînt: naționalizarea marilor întreprinderi și reforma agrară.

Solidaritatea în luptă a tuturor oamenilor muncii — sărbătorită la 1 Mai — imprimă tot mai multă forță și eficiență bătăliilor pe care le duc masele muncitoare din țările capitaliste împotriva exploatații omului de către om, pentru progres social și pace.

E. POP

VEȘTI DIN ȚĂRILE SOCIALISTE

● Academia de științe a U.R.S.S. a însărcinat 270 de istorici cu alcătuirea noii istorii a Uniunii Sovietice. Ediția, cuprinzînd 12 volume, va fi gata în cîns-ta celer de-a 50-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

● Teatrul revoluționar care prezintă teme inspirate din lupta pentru construirea socialismului, ocupă un loc de seamă în viața chineză.

Recent, a apărut o nouă formă dramaturgică, adaptată în special pentru sate, cuprinzînd piese foarte scurte, care durează rareori mai mult de jumătate de oră. Numărul personajelor este și el restrîns — maximum trei; accesoriile sînt puține și ușor de transportat; decorurile sînt extrem de simple.

● La Praga funcționează biblioteca centrală de agricultură. Disponînd de aproximativ 700 000 de volume, ea ocupă locul al 4-lea din lume după bibliotecile de același fel din Washington, Roma și Leningrad.

● Potrivit datelor oficiale, în R.D.G. se editează anual cinci cărți pe cap de locuitor.

Înmulțindu-le cu numărul locuitorilor republicii, se ajunge la cifra impresionantă de 98 597 000 de exemplare. Aceste cărți se află în rafturile bibliotecilor particulare, precum și în cele 22 600 de biblioteci publice.

● La Turobin, voievodatul Lublin (R. P. Polonă) s-a deschis prima casă țărănească-muzeu. Anul acesta, în voievodatul Lublin se vor organiza peste 30 de asemenea muzee. La crearea lor participă organizații obștești și științifice, colaboratori ai catedrei de istorie a Universității din Lublin precum și populația.

Un loc de seamă în casele țărănești-muzeu îl ocupă exponatele în legătură cu lupta poporului polonez împotriva ocupanților hitleriști, precum și documente din primele luni ale puterii populare.

● Lucrătorii Muzeului de arte din R.P.D. Coreeană au descoperit peste 4 500 de opere de artă valoroase în orașele Phenian și Kaisun și în provincia Hamhinul de Sud.

Ce ne-am face fără ei ?

Unele ziare și reviste economice din S.U.A. au publicat, în ultima vreme articole care atrag atenția asupra necesității de a se evita un grav pericol: dispariția sărăciei. Nu, nu e nici o glumă, nici greșeală de tipar, cum poate ați fi ispițiți să credeți. Ca dovadă, iată de pildă pe dl. Arthur Burns care scrie în „Employment Security Review” că „ar fi o adevărată nenorocire dacă nu ar mai exista șomerii... Țara nu se poate lipsi de ei”. Iar săptămînalul „Time” se întreabă: „Cum ar arăta societatea noastră fără săraci? Nu ne-ar lipsi ei oare?”

Am mai putea da și alte exemple, dar ni se par destul de grăitoare și cele de mai sus. E firesc să ne punem problema: de unde s-a născut această spaimă? Au pierit oare fără urmă șomerii și săracii din Statele Unite? Doar abia acum două luni, însuși președintele Johnson vorbea despre „cei apăsați de mizerie și chinuți de un singur gînd: cum să nu moară de foame!”. Doar statisticile oficiale arată că 35 milioane de americani au venituri care sînt sub minimul necesar de trai!

Atunci? Atunci e simplu. Pentru dl. Burns și cei de o seamă cu el socoteala se face în felul următor: de vreme ce dispariția sărăciei ar fi o nenorocire, existența ei e o binecuvîntare. Să ne bucurăm, deci că n-am ajuns în trista situație de a nu mai avea șomerii și oameni lipsiți de mijloace!

Nu toată lumea este însă de aceeași părere. Iată, spre exemplu, cele citeva zeci de mii de argași agricoli din statul Mississippi, care au fost concediați la începutul lunii aprilie. Argașii sînt negri, stăpînii sînt albi. Salariul primit de un argat negru reprezintă ceva mai puțin de o treime

din salariul unui argat alb. Dar și atît li s-a părut prea mult stăpînilor. Ei sînt gata să-i angajeze din nou pe muncitorii concediați, cu o singură condiție: să accepte o reducere cu un sfert a salariilor lor.

Conform teoriei domnului Burns, argașii negri ar trebui să fie mindri și fericiți. Transformarea lor în șomerii face din ei niște oameni de care „țara nu se poate lipsi”. Numai că acest gînd nu prea îi mîngie. Ei știu de mult că jumătate din populația de culoare a Statelor Unite trăiește așa cum arată revista „U.S. News and World Report”, „în cea mai crîncenă mizerie”. Ei știu că șomajul este de două ori mai frecvent printre negri decît printre albi. Și mai știu că, dacă ar primi salariile oferite de stăpînii lor, ar însemna să-și condamne familiile la foamete.

În consecință, argașii negri din statul Mississippi au organizat o serie de mari demonstrații de protest împotriva felului în care au fost tratați. Iar o sută de delegați ai lor din comitatele Greenwood și Greenville s-au dus la Washington. Adăpostindu-se în cîteva corturi înălțate într-un parc al capitalei, ei au declarat că nu se vor înapoia acasă, pînă ce nu se vor lua măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale muncitorilor agricoli de culoare din Mississippi.

Aceasta nu este decît un caz, printre multe altele. Spaima domnului Arthur Burns și a revistei „Time” se dovedește, așadar, neîntemeiată. Adevărata nenorocire însă nu e dispariția șomajului și sărăciei, ci menținerea lor. Iar americanii — în afara unui pumn de exploatare — s-ar lipsi cu mare plăcere de ele.

N. MINEI

Stand românesc cuprinzînd garnituri de mobilă la expoziția anuală de la Londra a artelor menajere

Frămîntări în Luzon

Filipinele! În această țară insulară, unde reforma agrară votată de Parlament s-a dovedit o mare înșelăciune — din 5 700 000 ha de pământ expropriabil s-au dat țăranilor, în doi ani, doar 29 000 ha, dar și acestea răscumpărate cu prețuri uriașe de la moșieri — populația rurală s-a ridicat acum la noi acțiuni revendicative. Grînarul țării, insula Luzon, este actualmente arena unor mișcări țărănești de revoltă. Ziarul „Manilla Chronicle” scrie că peste 100 000 de țărani au părăsit satele, lăsînd pămînturile moșierești nelucrate. Unii dintre ei pleacă în exod la Hongkong și Singapore. Au loc permanente ciocniri sîngeroase cu jandarmii. În localitatea Tallui, cînd organele de represiune au arestat pe fruntașii sindicatului munci-

torilor agricoli, 5 000 de pămăși de pe plantațiile de orez din vecinătate au declarat grevă. Timp de 14 zile, pînă cînd cei arestați au fost puși în libertate muncitorii nu au reluat lucrul.

„Nu, bazelor militare!”

De cîteva luni de zile, în numeroase regiuni din Tailanda, populația acționează din ce în ce mai hotărîtă contra atragerii țării în plasa periculoaselor planuri agresive americane. Chiar oficialitățile de la Bangkok au re-

cunoscut că în țară crește mișcarea împotriva extinderii bazelor militare ale S.U.A. Încă în martie, circa două mii de tineri din capitală au manifestat sub lozinca: „Nu, bazelor militare străine!” Pe plan național s-a format un comitet coordonator de acțiune. Iar acum au parvenit știri despre puternicele răzmerițe din regiunea orașului Ubon. Cîteva mii de oameni dintr-o serie de așezări rurale sînt de săptămîni de zile în grevă, nevrînd să lucreze la construirea unei baze militare. Totodată, ei au refuzat să-și părăsească satele care sînt deja trecute în hărțile militare ale S.E.A.T.O. ca poligoane de exercițiu și escală pentru trupele americane ce sînt trimise în Vietnamul de Sud.

P. TATARU

Note

Mult mi-i drag să cînt, să joc!

Frunzuliță busuioc
Mult mi-i drag să cînt, să joc
Că mi-i inima voioasă
Pentru țara mea frumoasă.
Frunzuliță fir mărunt
Mult mi-i drag să joc, să cînt
Că mă-ndeamnă inima
Pentru mindra țara mea.
Frunzuliță sălcioară,
Voia bună mă-nconjoară,
Că mi-i țara o grădină
Numai soare și lumină.
Frunzuliță ș-o alună
Joc și cînt cu voce bună
Că mi-i țara ca o floare
Cea mai mindră de sub soare.

Cules de Chira Vera, Tg. Lăpuș,
regiunea Maramureș

Cine-a adus zile bune

Sună, codrule, din frunză
Toată țara să te-auză
Tot vestind că-i sărbătoare
Peste plaiuri și ponoare.
Zi-i din frunză lunguiață
Dorul nostru, dor de viață,
Zi-i din frunza cea rotată,
Toată bucuria, toată.
Frunzuleană trei alune,
Peste tot, codrule, spune
Ca să știe-nțreaga lume
Cine-a adus zile bune.

Cules de Gheorghe Ostafi de la
George Sirbu, regiunea Suceava

Ard făclii și mii de stele

Lingă mireasma căpsunii
Cam în mijlocul comunii,
Sub munții Gurghiuului
Crescu trupul bradului,
Bradul Ibăneștiului:
Brad înalt, cu crengi plecate,
Vezi din virfu-i șapte sate;
De la spic și pină-n poale
Dese-s cetinile sale.
Brad frumos și năzdrăvan
A crescut numa-ntr-un an...
De-a ajuns voinic să fie
L-am udat cu apă vie
Scoasă din izvorul vieții
Cu căușul tinereții:
Risipite-n crîngurile
Ard făclii și mii de stele,
Le-a aprins partidul bun
Și, din lume nu apun!
Brad fălos cum altul nu-i
Bucuros, sub creanga lui,
Cheamă puil omului:
Iar cu puil cei mărunți
Vin pe cale și cărunți,
De cu zori pină-n amieze
Raza să o-nmănucheze —
Din amieze, la-nserare
Desfăcînd slove de soare.

Cules din comuna Ibănești, raio-
nul Reghin, regiunea Mureș-
Autonomă Maghiară

Primăvară, primăvară

Primăvară, primăvară,
Dragă-mi ești tu surioară
Că ne-ai duci de pe cîmpie
Vers frumos de ciocirle
Și ne duci către ponoare
Turme mindre de mioare.
Cînd apari în crîng și-n luncă,
Mă cuprinde dor de muncă.
Cînd văd viorelele,
În zbor rîndunelele,
Inima ar vrea să zboare,
Sufletu-mi să fie floare.
Aș vrea cum ești tu să fiu
Să faci iarăși pomul viu,
Să presar prin codri flori,
Să urc ciocirlii în zbor,
Să fac mugurii să crească,
Luncile să înverzească,
Umbră codrului să țin,
Să fac firul ierbii des,
Și să țin din zori în seară
Haină mindră pentru țară.

Cules de Miron Gheorghe, co-
muna Chietriș, regiunea Bacău

De te uiți din zare-n zare

Frunzuliță de cicoare
De te uiți din zare-n zare
Vezi cum crește pe ogoare,
Fără haturi și răzoare,
Mindra bucuriei floare
De partidul drag sădită
Pentru viața fericită,
Căci trai bun și-mbelșugat
Numai partidul ne-a dat.

Cules de Reus Virgil, de la Măr-
gan Alexandru, comuna Măgura,
regiunea Banat

Streiule, apă oglindă

Frunzuliță de susai,
Ieri din munte cînd veneai
Streiule, tu spumegai
Cîte nedreptăți vedeai.
Dar acum tu curgi tot lin
Și nu duci nici un suspin.
Busuioc de lingă grindă
Streiule, apă oglindă
Între maluri azi doinești
Viața nouă din Băiești
Și-ți porți unda luminată
Ca argintul de curată.
Cînd cotești de Ciocirlău
Tu te uiți la satul meu,
Cu asfalt și cu lumină,
Cum e floarea în grădină,
Și privești ogoarele
Ce-s mindre ca soarele.

Cules de Ion Marinescu, de la
Bunea Romulus — Orăștie, re-
giunea Hunedoara

La tufa de rozmarin

La tufa de rozmarin,
Șade badea și bea vin
Și mă cheamă să-i inchin —
Eu inchin, el imi inchină,

Că trăim o viață plină,
Eu inchin, el mă adună,
Floare în a lui cunună,
Și-avem cu satu-împreună
Cîmpu-nțreg, frumoasă zestre,
Cai cu hamuri și căpestre,
Și oițe,
Tot plăvițe,
Dealul împletit cu vițe.
Eu vinuș n-am mai beut,
Da' cu badea am sezut
Și-oi sta numa-n bucurie,
Muncind în gospodărie
Că partidul ne-a chemat
Și pe noi, și-nțregul sat,
Sus pe puntea florilor,
În vatra comorilor.

Cules de Lucia Meltzer din co-
muna Lăpușna, raionul Reghin,
regiunea Mureș-Autonomă
Maghiară

Foaie verde mărgărint

Foaie verde mărgărint,
Nu-s moțanul amărit,
Cu opince cu spărtură
Și cu gura nesătulă,
Cu opince cu gurgui
Și cu pruncii nesătui.
Azi mi-s și eu cineva
Că-s stăpin pe munca mea.

Cules de Ion Bradu de la Elena
Botta, comuna Tăuț, regiunea
Crișana

Rodul muncii -nfloritoare

Frunzuliță iasomie
Vintul peste cîmp adie
Și dezmiardă pe ogor
Brazda-nțoarsă de tractor
Și leagănă holda-naltă
Să rodească-mbelșugată,
Să crească rodul sporit
Pe ogorul înfrățit;
Și se-ngină către zori
Cu murmurul de izvor
Și mă cheamă-n asfințit
Să văd plaiul înflorit.
Să cînt zarea luminoasă
Și cedrul cu frunza deasă.
Frunzuliță dintre vii
Cîntă-n slavă ciocirlii
Și pe deal și pe cîmpie
Vintu-nmiresmat adie
Și leagănă pe ogoare
Rodul muncii-nfloritoare.

Cules de George Breazu din co-
muna Leordeni, raionul Găiești,
regiunea Argeș

Vis de veacuri se-mplinește

Foaie verde de trifoi,
Ici, în Bărăgan, la noi
S-a irigat azi cîmpia
Și e mare bucuria.
La porumb și griu ne-mbie
Borcea, azi cu bogăție,
Că apa-i, cu valuri dulce,
Sporuri de belșug ne-aduce.
Și-am zis verde de cicoare
Curge bobul în hambare
Ca și Borcea doinitoare
Către Dunăre și Mare.
Udă Borcea ne-ncetat
Bărăganul însetat
Să crească porumbul mare
Cît omul, pe cal, călare.
Și-am zis verde iasomie
Crește spicul în cîmpie
Cît o mindră ciocirle
Scrisă-n cronici și-n poezie.
Și cînd se-mplinește anul
Crește-n spic cît ciocirlanul
Și sporește-n noi elanul,
Că-i de aur Bărăganul.
Astăzi țara, înfloreste
Vis de veacuri se-mplinește
Că partidul ne învață
Să clădim o nouă viață.

Cules de Ion Radu Feteșteanu
din comuna Vlașinu, regiunea
București.

O cunună rotunjioară

Vintul leagănă frunza,
Pădurea-și cîntă doina,
Doina ei și doina mea
Că și eu-am crescut cu ea,
Cu doina și pădurea.
Cu pădurea nu-s de-o samă
Dar, adesea cînd mă cheamă,
Raturile și le pleacă
Mina mea cu drag să facă
O cunună rotunjioară
Să ți-o pun pe frunte, țară.
Cîte păsări codrul are
Toate cîntă-a sărbătoare
Și-așa cîntă de cu foc
De-ai rămîne tot în loc.
Aduna-le-aș grai cu grai
Toate doinele de mai
Să le-adun, să fac din ele
Mare doină țării mele.
Codrul poartă flori pe poale
Și pe potecile sale.
Stringe-le-aș mireasma toată
Mireasmă de flori curată,
Și cu drag să o trimit
Partidului meu iubit.

Cules de Nicolae Rogobete, din
comuna Șovarna, regiunea Oltenia

Pagină realizată
de Ioan MEIȚOIU